

Mál nr. 97/2023**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti vátryggingar: Ábyrgðartrygging ökutækis.****Skráningarnúmer ökutækis (A)****2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga. Sönnun tjóns.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 16. mars 2023, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V dags. 24. apríl 2023, ásamt fylgiskjöllum.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að eigandi einkahlutafélagsins M hafi orðið fyrir umferðarslysi 16. mars 2019 þegar vélsleða var ekið vélsleða sem hann ók. Hann hafi orðið fyrir meiðslum og verið óvinnufær með öllu frá slysdegi til 16. nóvember 2019. Eftir slysið hafi M ráðið inn staðgengil fyrir eigandann sem bílstjóra auk þess að hafa keypt vinnu af öðrum bílstjóra á hálfmánaðar tímabili. M krafði V um bætur vegna tekjutaps á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 en V hafnaði kröfunni á þeim grundvelli að ekki hefðu verið sýnd gögn sem sýndu að staðgengillinn hefði starfað fyrir fyrirtækið fyrir slysið og að ráðið yrði af gögnum málsins að hinn bílstjórinn hefði starfað fyrir M fyrir slysið og ósannað að vinna hans hefði aukist eftir það. V taldi því ósannað að M hefði orðið fyrir fjártjóni í skilningi 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga.

M telur ljóst að það hafi orðið fyrir fjártjóni þar sem það þurfti að ráða annan starfsmann inn í kjölfar slyssins. Í því sambandi bendir M á athugasemdir við 2. mgr. 17. gr. í frumvarpi til skaðabótalaga þar sem komi fram að vinnuveitandi geti endurkafið hinn skaðabótaskylda um laun eða aðrar launatengdar greiðslur sem sá fyrrverandi hafi innt af hendi vegna líkamstjóns. Lögð er áhersla á að fram komi að endurkrafa stofnist aðeins að því leyti sem vinnuveitandi hafi beðið tjón vegna slíkra greiðslna og að kafa vinnuveitanda geti heldur ekki orðið hærri en krafa sú sem tjónþoli (launþegi) átti á hendur hinum skaðabótaskylda. M bendir á að með vísan til framangreinds þurfi það að sanna að það hafi orðið fyrir kostnaði umfram forfallalaun. Það hvort hagnaður M hafi aukist á sama tíma eigi ekki að hafa neina þýðingu enda ekki um fjallað um slík sjónarmið í lögskýringargögnum. M vísar til þess að eigandi M hafi verið með laun frá janúar til júní 2019. Greiðslur til hans á óvinnufærnitímabilinu hafi numið í heild kr. 2.367.164. Staðgengillinn hafi fengið greiðslur í apríl, maí og 16 daga í júní og samtals hafi M borgað honum kr. 2.103.355 meðan eigandinn var óvinnufær og fékk veikindalaun. Með vísan til þessa telur M sannað að það hafi þurft að greiða kostnað umfram forfallalaun að fjárhæð kr. 2.103.355 og að það eigi rétt á bótum vegna þess á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993.

Í bréfi V kemur fram að byggt sé á því að bótaréttur stofnist samkvæmt 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga við það eitt að M hafi ráðið til sín starfsmann til að leysa af óvinnufæran starfsmann en félagið hafni þessum sjónarmiðum. V telur einsýnt að tjónshugtak 2. mgr. 17. gr. eigi að túlka heildstætt, þ.e. einnig með hliðsjón af tekjum M meðan starfsmaðurinn er óvinnufær. Það gefi augaleið að tekjur fyrirtækja geti aukist við að ráða til sín nýja starfsmenn. Sama eigi við þegar starfsmenn taki á sig auknar vinnuskyldur. Fleiri starfsmenn þýði að M hafi getað aukið akstur sem skapi auknar tekjur. Því verði að horfa einnig á tekjuhlið ársreiknings fyrirtækja þegar metið er hvort þau hafi orðið fyrir tjóni í skilningi 2. mgr. 17. gr. Ef það sé ekki gert telur V ljóst að fyrirtæki geti hagnast á tjónsatviki sem gangi í berhöggi við meginreglu skaðabótaréttar um að tjónþoli skuli ekki hagnast á tjónsatviki. Ársreikningar félagsins sýni að launahlutfall M hafi verið afar sambærilegt öll þrjú árin og virðist því ekki hafa hækkað á árinu 2019 þegar tjónþoli varð óvinnufær og M þurfti að ráða til sín staðgengla. Þá virðist óvinnufærni tjónþola ekki hafa haft áhrif á afkomu fyrirtækisins. Bótaréttur skv. 2. mgr. 17. gr. stofnist ekki nema M sýni fram á tjón sitt en V telur að engin slík sönnun liggi fyrir í málinu.

Álit.

Ágreiningur þessa máls varðar það hvort M hafi orðið fyrir fjártjóni vegna launa og launatengdra greiðslna sem fyrirtækið greiddi vegna slyss tjónþola í vélsleðaslysi 16. nóvember 2019. Það liggur fyrir að tjónþoli var óvinnufær frá slysdegi fram í júní 2019 og að M hafi ráðið annan starfsmann til að sinna starfinu á meðan. Það kemur fram í 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 að vinnuveitandi sem hafi greitt hinum slasaða laun eða aðrar launatengdar greiðslur vegna líkamstjóns geti krafist hinn

skaðabótaskylda um endurgreiðslu að því marki sem vinnuveitandi hefur orðið fyrir fjártjóni vegna slíkra greiðslna. Í greinagerð með ákvæðinu í frumvarpi til laganna kemur það fram að endurkrafan stofnist aðeins að því leyti að vinnuveitandi hafi beðið tjón vegna slíkra greiðslna. Það hvílir á M að sanna að hann hafi orðið fyrir fjártjóni vegna greiðslna til tjónþola en það liggja ekki fyrir haldbær sönnunargögn um að M hafði orðið fjártjóni vegna fjarveru tjónþola t.d. með matsgerð dómkvadds matsmanns. Þótt M hafi ráðið annan starfsmann í stað tjónþola er ekki sýnt fram á að M hafi beðið tjón vegna þess. Með vísan til þess er V ekki bótaskylt.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu ökutækisins A hjá V.

Reykjavík, 23. maí 2023.

Sóley Ragnarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðmundur Stefán Martinsson